

De Hel van Roosendaal

Dagboek uit mijn Commando opleiding

De Hel van Roosendaal

Dagboek uit mijn Commando opleiding

Ardy Felius

Schrijver: Ardy Felius
Coverontwerp: Ardy Felius
ISBN: 9789402165722
© A. Felius
E-mail: info@triatfifty.nl

Koninklijke Luchtmacht

“Is dat alles?”, was mijn zwaar teleurgestelde reactie, toen ik in mijn loonzakje keek.

Het was december 1984 en ik had een aantal werkweken van tachtig uur of meer achter de rug, als kok bij restaurant Plaswijk, aan de C.N.A. Looslaan te Rotterdam. Een van de restaurants van de vermaarde familie “Van der Valk”.

Op dat moment stond mijn besluit al vast, ik zou weleens even een ‘statement’ maken voor mijn collega’s en naar de baas toestappen. Ik eiste een hogere beloning voor het harde werken, desnoods zou ik dreigen met ontslag. De baas, Rob van der Valk, was niet onder de indruk en tien minuten later stond ik werkeloos op straat.

Mijn carrière was stormachtig verlopen. Binnen twee jaar van vakantiekracht naar ‘Chef de Partie’. Nog sneller was het afgelopen. Al moet ik zeggen dat er wel sprake was van voorbedachte rade. In die tijd bestond de dienstplicht nog in Nederland. Iedere gezonde jongen van negentien jaar werd opgeroepen om, gedurende een periode van veertien maanden, zijn plicht jegens het vaderland te vervullen. In maart 1985 moest ik mij melden bij de LIMOS (Luchtmacht Instructie en Militaire Opleidingen School) in Nijmegen. Ik zou dus drie maanden vakantie hebben en dat was precies mijn achterliggende gedachte geweest. Anders had ik mij nooit zo’n stoere houding tegenover mijn baas aangemeten.

Ik kwam uit een doorsnee gezin en woonde met mijn vader, moeder en oudere zus in een grijze, jaren ’60 flat in het westen van Rotterdam. Mijn moeder had verschillende parttime winkelbaantjes gehad en mijn vader werkte op kantoor. Mijn drie jaar oudere zus, Nicolette, is altijd mijn

grote voorbeeld geweest. Karin, haar vriendin, kwam zo vaak bij ons over de vloer dat zij ook tot het gezin gerekend mag worden. Alles wat mijn grote zussen deden, vond ik stoer en deed ik na. Zij bepaalden mijn manier van kleden en naar welke muziek ik luisterde: een versleten spijkerbroek en de Rolling Stones. Het waren de laatste stuiptrekkingen van het hippie-, of Flower Power tijdperk. Lang haar bij jongens kon nog net en 'Fight for Peace' en 'Make love, not war' waren populaire kreten. De milieuorganisatie Greenpeace was vaak in het nieuws en er werd geprotesteerd tegen zo ongeveer alles. Dus ook tegen het leger. Vooral de erfgenamen van de hippies waren 'dienstweigeraars'. Dat leek mij ook wel interessant. Zodoende riep ik heel hard dat ik niet in dienst wilde, maar tegelijkertijd deed ik er helemaal niets aan om het te voorkomen. Mijn enige vorm van protest was het verfrommelen van de meldingsinstructie toen deze in de brievenbus viel.

Zo was de dienstplicht, na mijn elektrotechnische schoolopleiding en mijn baan als kok, de volgende stap in mijn loopbaan. Ik reed in mijn oude, gele, Volkswagen Polo naar Nijmegen en meldde mij op de LIMOS. Onwennig en vooral onzeker stond ik samen met mijn lotgenoten in het gelid. Gereed om aan mijn eerste militaire opleiding te beginnen.

De opleiding voor een dienstplichtig luchtmacht soldaat stelde niet al teveel voor. Het zwaarst was de mars na de eindoefening, maar daar heb ik mij, onder valse voorwendselen, op slinkse wijze aan onttrokken. Na de opleiding werd ik geplaatst op Vliegbasis Welschap in Eindhoven. Aldaar werd ik verder opgeleid tot stuks commandant op de 40L70, een luchtafweergeschut. 'Lader' was eigenlijk een betere functieomschrijving, want het enige wat ik hoefde te doen was het aanvoeren van patronen. Het schieten ging vanzelf. Als een modern computerspelletje

werden vijandelijke vliegtuigen door middel van radar 'gelocked' en volgde de loop van mijn kanon het doel. Totdat de officieren in de zogenaamde 'flycatcher' de trekker overhaalde. Het waren de laatste jaren van de Koude Oorlog en de Russen vormden de grootste dreiging. Mochten zij tot de aanval overgaan, dan zou ik hun Migs uit de lucht schieten. Maar de Russen kwamen niet, dus bestond mijn diensttijd voornamelijk uit verveling. Om invulling aan die verveling te geven besloot ik te gaan hardlopen. Ik korte tijd transformeerde ik van een iets te dikke, rokende en bierdrinkende tiener in een enthousiast sportman. De basis voor mijn eigen identiteit was gelegd.

Na veertien maanden kwam er een eind aan mijn dienstplicht en ging ik met 'Groot Verlof'. Ik was een ander mens! Ik ging wederom aan de slag als kok. Nu in Maasdijk, een klein plaatsje tussen Maassluis en Hoek van Holland. Ik werkte hard en veel. Daarnaast nam het hardloopvirus geheel bezit van mij. Waar ik op school amper in staat was om de coopertest te volbrengen, ging ik nu zelfs marathons lopen. De onzekere tiener was voltooid verleden tijd. Ik hield het drie jaar vol als kok en toen had ik er genoeg van.

Koninklijke Marine

Mijn schoolmaatje en bloedbroeder, Marcel de Jel, had lucht gekregen van het 'Korps Mariniers'. Dat was pas leven! Die mannen deden echt alleen maar stoere dingen. Parachutespringen, duiken, bergbeklimmen, skiën, verzin het maar. En dat, volgens hun lijfspreuk: 'zo wijd de wereld strekt'.

Marcel was zo enthousiast dat hij besloot te solliciteren. Hij maakte mij gek met zijn verhalen en zijn enthousiasme sloeg op mij over. Waar ik eens dacht mijn dienstplicht te weigeren, vulde ik nu vrijwillig een sollicitatieformulier in voor een van de zwaarste militaire onderdelen van het Nederlandse leger.

Ik werd uitgenodigd voor een driedaagse keuring en selectieprocedure op het MarKeurSel (Marine Keuring en Selectiecentrum) in Amsterdam.

Ik wist inmiddels van Marcel hoe zwaar de keuring was. Hij was afgekeurd. Ik maakte mij geen illusies en zag de keuring als uitdaging op zich. Het was zeker niet zo dat ik koste wat kost marinier wilde worden. Eigenlijk wist ik niet heel erg goed wat het betekende. Ik ging naar de keuring met het idee 'ik zie wel hoe ver ik kom'. Het moet ergens in 1988 geweest zijn dat ik, voor dag en dauw, onderweg ging naar Amsterdam. Beladen met sportkleren en toiletartikelen. De keuring bestond uit verschillende onderdelen. Gesprekken met allerlei functionarissen, psychiaters en weet ik veel wat allemaal nog meer. Afgewisseld met diverse praktische en theoretische testen en uiteraard een pittige sporttest. Na elk dagdeel werd de balans opgemaakt en mochten de mindere goden vertrekken, bestempeld als 'niet geschikt'. Ik overleefde dag één. Dag twee werd al een stuk spannender. Bij bosjes werden de kandidaten naar huis gestuurd, maar

nog steeds bleef ik gespaard. Zij probeerden mij gek te krijgen en dat lukte nog bijna ook. Wonder boven wonder haalde ik ook het einde van de tweede dag. Inmiddels als een van de weinigen. Samen met een jongen uit Hoogvliet, Marcel Dekker, vormde ik al een soort buddypaar. Na elke test wisselden wij ervaringen uit en vierden dat wij weer een stap verder waren. Steeds meer jongens werden naar huis gestuurd, maar wij bleven en bleven. Ongeveer zes procent haalde het einde van dag drie. Marcel Dekker en ik zaten daarbij. Geschikt!

Aangezien Marcel met het openbaar vervoer was gekomen vroeg hij of hij met mij mee terug kon rijden. Na drie dagen volledig door de mangel gehaald te zijn, stapten wij helemaal gesloopt in mijn oude Opel Manta voor de terugreis naar Rotterdam. Blij dat dit achter de rug was en benieuwd naar het vervolg. In Rotterdam namen wij afscheid en wensten elkaar heel veel succes in het verdere traject. Niet beseffend wat ons samen nog te wachten stond.

Korps Mariniers

Opnieuw viel er een meldingsinstructie in mijn brievenbus. Deze keer verfrommelde ik het niet! Nu had ik het zwart op wit: ik was *goed gekeurd* voor het 'Korps Mariniers'. In maart 1989 diende ik mij te melden op de 'Van Ghentkazerne' aan het Toepad te Rotterdam. Gedurende zestien weken zou ik hier de opleiding tot marinier volgen. Een van de zwaarste militaire opleidingen die Nederland kent. De Nederlandse krijgsmacht bestaat uit vier onderdelen: de Koninklijke Landmacht, de Koninklijke Luchtmacht, de Koninklijke Marine en de Koninklijke Marechaussee. Het Korps Mariniers is een bijzonder onderdeel van de marine. Iedereen kent natuurlijk de schepen van de marine. Hierop werken matrozen. Verwar deze vooral niet met mariniers! In de ogen van een marinier is een matroos een stuk langharig tuig met oorbellen, neusringen en een navelpiercing. Bij de marine zijn dames ook welkom, bij het Korps Mariniers niet. 'Het Korps' is een mannenwereld. Zij zien zichzelf graag als verhevene en doen er alles aan om die status waar te maken. Een elite-eenheid. En daar zou ik dus deel van uit gaan maken, als ik tenminste de opleiding zou overleven. Ik, die de dienstplicht wilde weigeren!

Zo groen als gras wandelde ik de poort binnen. Voor mij lag een immens exercitieterrein, links daarvan een statig hoofdgebouw waar de geschiedenis van af droop en rechts de barakken. Ik liet mijn burgerleven achter mij en viel vanaf dat moment onder de krijgstucht. Voor het eerst stonden wij *aangetreden*. Nu nog als zootje ongeregeld, maar dat zou spoedig veranderen.

Tot mijn grote blijdschap zag ik een bekend gezicht tussen al die nerveuze jongens: Marcel Dekker, mijn buddy van de keuring. Wij werden welkom geheten door een drilsergeant

die zo uit een film weggelopen kon zijn. Fijntjes legde hij ons de hiërarchie uit: helemaal bovenaan stond God, vlak daaronder de sergeant, daar weer onder de korporaal, dan kwam er een hele tijd niks, dan een hoop stront en dan wij.

“Is dat duidelijk?”

“Jawel sergeant.”

“Ik zeg: is dat duidelijk?”

“JAWEL SERGEANT.”

De eerste gang was naar de kapper. Die zou ons wel eens even van onze luizenbollen ontdoen, wij leken wel meisjes! “Geeft acht, naar de kapper... MARS!”

Toen ik aan de beurt was, vroeg de beste man hoe ik het hebben wilde. Hoopvol zei ik: “Alleen de dooie puntjes eraf alstublieft.” Ik denk dat de kapper doof was, want binnen enkele seconden lagen al mijn krullen op de grond. Wij werden gemillimeterd.

Bij het kledingmagazijn kregen wij twee plunjezakken en een hele berg uitrusting waarvan ik het nut niet kon vermoeden. Alles moest in die twee zakken. Dat ging dus nooit. Zie maar hoe je het dan mee neemt. Zo leerden wij dus heel snel, effectief inpakken.

Onze ‘homofiele burgerkleding’ ging uit en wij hesen onze ‘kadavers’ in groene camouflagepakken. Om rustig aan ons nieuwe bestaan te wennen gingen wij maar direct op introductiebivak. De rotte appels die er nog niet uitgefilterd waren op de keuring zouden ‘in het veld’ weldra boven komen drijven en mochten dan alsnog naar huis. Mijn nieuwe baan was dus nog allesbehalve zeker!

De ergonomische rugzakken waar de krijgsmacht heden ten dage over beschikt, waren er in 1989 nog niet. Wij moesten ons boeltje pakken in een zogenaamd ‘Large Pack’, een canvas tas die door middel van webbing riemen op de rug gedragen werd. Het deed al zeer als ik ernaar keek. Op een